

който се произвежда въ Перушица...
Благоволете да го опитате, княгиньо.

Безъ много церемонии, той взе една чаша отъ количката и я напълни съ пѣнливъ рубиноцвѣтенъ гроздовъ сокъ.

— Въ цѣлия свѣтъ нѣма питие, равно на безалкохолния гроздовъ сокъ, княгиньо — прибави той, като ѝ поднесе пълната чаша.

— Но азъ никога не съмъ пила такъвъ сокъ!

Княгинята поднесе чашата до устнитѣ си, вкуси сока и сигурно го намѣри за прекрасенъ, защото веднага се спусна да търси баща си.

Царьтъ стоеше въ свещателната зала предъ купъ стари пергаменти. Принцесата изтича при баща си съ пълна чаша и рече:

— Пий, татко!

Царь Балдуинъ, който никога не бѣше отказвалъ да пие и най-неприятнитѣ течности, препоръчвани му като лѣкарства, изпи една глътка, втора, трета и цъкна съ езикъ.

— Отлично! Чувствувамъ, какъ ми става добре на сърцето!

— Азъ открихъ този лѣкъ! — извика тържествуваща княгинята. — Той е безалкохоленъ сокъ, полученъ отъ грозде, зрѣло подъ хубавото българско слънце.

И разказа накратко за идването на момъка. Царь Балдуинъ заповѣда да донесатъ бѣчвичката въ залата и я поставятъ върху масата.

Какво да ви разправамъ по-нататкъ? Благоприятниятъ гроздовъ сокъ развесели всички сърдца. Царь Балдуинъ пѣеше.

Веселието се бѣше върнало въ двореца, благодарение на чудотворната бѣчвичка.

Петъръ Стояновъ, нашиятъ момъкъ, си тръгна за България съ десаги, натѣпкани съ златни пари и съ поржчка да достави на холандския царь голѣмо количество безалкохоленъ сокъ.

Побългарилъ *Б. Георгиевъ*

ГОСПОДЪ НЕ ЗАБРАВЯ СИРАЦИТЪ

Въ единъ голѣмъ градъ живѣло съ майка си едно сираче, на име Любчо. Майката на Любчо била добра, набожна и възпитана жена. Тѣй възпитала тя и своя Любчо, който сжщо билъ добро дете, затова всички, въ училището и вънъ отъ него, го обичали. Любчови били много бедни. Следъ смъртъта на бащата, майката едва изкарвала прехраната си, а понѣкога оставали и безъ хлѣбъ.

Настѣпва зима. Всички си набавили топли дрехи, дърва, зимовище и всичко, каквото трѣбва за презъ зимата. Любчови нѣмали нищо. Единъ день, презъ зимата, тѣ останали и безъ хлѣбъ. Майката често четѣла евангелието. На този день, вечерьта, тя прочела на Любчо, какъ Исусъ Христосъ съ три хлѣба и петъ риби

нахранилъ петъ хиляди души. На следния день Любчо, преди да отиде на училище, се отбилъ въ черквата, застаналъ на колѣне предъ образа на Исуса Христа и започналъ да се моли:

„Дѣдо Господи, помогни ни, изпрати ни поне хлѣбъ, защото днесъ нѣмаме какво да ядемъ. Ти, Господи, който на всички помагашъ, помогни и на мене, защото азъ нѣмамъ татко, който да ни купи хлѣбъ“.

Въ това време покрай него минава една богата жена, която била позната на всички като голѣма скъперница. Тя чула молбата на бедното сираче, станало ѝ мжно, и като се върнала у дома си, казала на единствената си дъщеря:

(Следва на стр. 6)